

DEBRECZEN

A DEBRECZENI ÉS VIDÉKI FÜGGETLENSÉGI PÁRT KÖZLÖNYE.

Egész évre 10 ft — kr.
Félévre 5 — „
Negyedévre 2 — „
Egy órára 1 — „

Egyes szám ára 4 kr.

Felelős szerkesztő: **Dr. Nagy Zsigmond.**
Kiadók: **Hoffmann és Társa.**

Hirdetési díj:

Négy hasábos petit sorért 5 kr. Nagyobb terjedelmű s többször
hirdetések alkú szerint jutányos áron vetetnek fel. Bélyeg-díj min-
den külön beiktatásért 30 kr.

I. Ferencz József.

Debreczen, június 9.

(k.) Lezajlott a gyönyörű ünnepség, megnyilatkozott a magyar nemzetnek fényt és pompát a jó izléssel és szépséggel összeegyeztetni tudó jeles tulajdonsága, a fényes külső méltó volt a benső örömhöz, melyet a magyar nemzet minden tagja érez, az ezerév betöltésének magasztos ünnepét ülvén lelkében . . .

Most, hogy végigtekintünk, az utolsó 50 nap történetén, a mióta Magyarország ezeréves ünnepe hivatalosan folyamatban van, — mert ki kell terjesztenünk az ünnepségek kezdő pontját az ezredéves törvény képviselőházi megalakításának idejéig, — megállapodik szemünk s lelkünknek is megállapodást parancsol az előtt a felséges alak előtt, kinek nevét soraink felirata viseli s aki Magyarország királyi trónjának dicsőséges uralkodója ma.

Megállapodást parancsol lelkünknek az ő látására a mi ünnepünk zajának közepette s valamint akkor, ünneplésünk szertartásai között s z e n t k ö t e l e s s é g ü n k n e k tartottuk hódolatunkat bemutatni iránta; úgy ma, midőn szemlélődve jár körül szemünk az ünneplés mámorának első pihenő éjjele után, az ő alakja a legelső és legérdemesebb, aki előtt az időknek szerény krónikása k e d v e s k ö t e l e s s é g é n e k érzi, hogy meghajtsa a zászlót.

Mert nagy volt a mi jó öreg királyunk már akkor, a midőn fejére tette Szent István koronáját s elfogadta a magyar nemzet békejobbját, megtörve szerencsétlen háboruknak súlyos csapásai alatt s azóta sohasem kisebbedett egyetlen ténye által sem, sőt sokszor talán még nagyobbak látszott, mint azelőtt; az utóbbi évek végzetes csapásai pedig a fájdalom izító kobójában teljesen kipróbálták eddig is megedzett s elismert erős szívét: de az utolsó 50 nap alatt szemünk láttára nőtt mind nagyobbra és nagyobbra a mintegy-egy tényelétréjött.

Megkapta és elragadta a nemzetet régtől az ezredéves törvénynek javaslatban olvasásakor az a közvetlenség és őszinteség, a melylyel a törvényben »Magyarország és társországainak apostoli király« a magyar nemzethez fordul, az a beszéd pedig, a melyet május 2-án a kiállítás megnyitásakor tartott, egyenes tanuja az ő nagyságának s követeli minden igaz magyartól, hogy hálás legyen iránta, érette.

Ha már most hozzávesszük az ezután következett időnek fájdalmas csa-

pását, midőn Magyarországot második trónörökösétől, királyát pedig a fia után a testvéröccsétől foszlotta meg a kegyetlen halál: még nagyobbak fog előttünk feltűnni ez a fejedelmi átok; midőn látjuk, hogy a magyar nemzet kedvéért négy napra leteszi gyászoló, szomorú fátyolát, elfeledi öccsét a kinek a magyar nemzet ünnepe alatt az ő oldala mellett kell vala állania, mint trónja örökösének s elragadta onnan a halál, — leteszi fátyolát s ünnepi ruhába öltözve fogadta hódolatát a magyar nemzetnek s megköszöni ezt azzal a beszéddel, a mely egy élet, — nem, egy új ezredév programját jelenti s méltó reá, hogy jelentse is: ekkor tűnik fel előttünk teljes fenségében az ő megszentelt alakja s hódolattal borulunk le az ő nagysága előtt! A történelemre utal tegnap mondott szavaiban I. Ferencz József, tudja ő azt nagyon jól, hogy miért teszi. Sokat tanult ő is ettől a nagy tanítómestertől s ez a tanítás sugárzik vissza minden tetteről, minden érzéséről, a mióta megtanulta az első és legnagyobb tudományt a gyűlölet elfeledését.

Huszonkilencz esztendőnek változatos története folyt le azóta, hogy Ferencz József, ezt az első és legnagyobb tudományt megtanulta; de azok a változatos események nem tudták rá venni, hogy elfeledje csak egy percze is azt a tudományt és ne a szerint éljen.

Mindig nagy tudomány és nagy lelki erő kell hozzá, hogy valaki levetkezze a régi embert és felöltözze az újat, de százszorosan és ezerszeresen nagy kell ahhoz, hogy valaki leéljen 35 esztendőt s ebből uralkodója legyen 17 éven át egy nagyhatalomnak s ekkor elvesse a dolgok eddigi rendjét, csináljon két birodalmat az egyről, állítson maga mellé két parlamentet, szolgáljon két urnak, legyen felelős a tetteiért két minisztérium, s leéljen további 29 évet az új alakulás mozgalmi között s el tudja érni azt, hogy az új embert sohasem sohasem igyekezzen megölni a lélekben esetleg fel-fel támadó régi s szolgáljon a két országnak úgy, hogy mindkettőnek parlamentje előtt elvállalassák érte kormányai a felelősséget és legfőképen, sohasse jöjjön ellentétbe az osztrák császár a magyar királyal.

Első Ferencz József nemcsak nevében az, de első lelkében is, aki ezt a nagy feladatot megtudta oldani. Volt egy királyunk, Nagy Lajosnak nevezi a hálás utókor, aki szintén két birodalomnak volt uralkodója, vaskezeivel, szerencsés háboruival három tenger partjaig terjesztette széjjel ural-

mát, de habár most magyarok és lengyelek egyaránt Nagy-ként emlegetik, — sohasem tudta elfeledni azt hogy ő magyar s a lengyelek sokszor nyiták panasza e miatt ajkukat, — pedig neki az anyja lengyel nő volt. — Első Ferencz József el tudta feledni azt, hogy ő valaha csak osztrák császár volt s mióta magyar király lett belőle, sohasem történt meg, hogy a magyarnak kifogása lehetett volna az ellen, hogy ő osztrák császár is egyszersmind.

Sőt mi több, nemcsak ő maga feledte el a multat, hanem ideadta nekünk egyetlen fiát, hogy azzal be ne következhessek az, amivel neki kellett kezdenie uralmát, nem ismervén hűségét és ragaszkodását a magyarnak.

S nőtt a fiu, szemefénye volt atyjának, még inkább az, áldott jó anyjának, — de legfőképen a magyar nemzetnek, aki magyar írőkkel és művészekkel kötött barátságot, vendégül látta őket atyja termeiben, s magyarabbul érzett igen sok nagy száju magyarnál.

De hajh, nem soká tarthatott öröme a nemzetnek és királyának, egy mogorva éjjelen eltávozott tőlünk ami közös s ezért közösen szeretett gyermekünk, az örököse atyjának és a trónjának.

Ravatalánál ismét összetalálkoztak nemzet és király, pedig már-már szétváltak utaik — úgy intézte botorul az ügyeket a király nevében a kormány s Első Ferencz József meg tudta látni a valót, nem érezte magát sértve, a mért kormányt botlásáért lázban volt az ország — s szívesen engedett a nemzet kívánatának.

Mikor pedig fel kellett állnunk a ravatal mellől, még nagyobbak, magasztosabbnak láttuk a magyar királyt.

Még egy megpróbáltatás várt e nemzetre. Távol idegenben, a száműzetés keserű kenyerén élt legnagyobb fia, tapasztván az emberi kor utainak legvégső nyomait, már-már átlépve oda, ahová csak igen kevesen érnek el a korban, miután megjárta életében a dicsőség és a szenvedés másnak elérhetetlen magasságát.

Kossuth Lajos fenséges alakját úgy állították oda Ferencz József elé gonosz lelkű tanácsadói, mint élő tiltakozást az ő uralkodása ellen. Nem igyekeztek azon, hogy azt az egy ellentétet is lehetőleg elsimítsák, amely a magyar nemzet és királyának érzései között a koronázás óta talán még megmaradt. Nem igyekeztek rajta azok, akik hozzáférhettek a király lelkéhez, azért nem történt meg a kibékülés, azért kellett a mi prófétáknak idegenben meg

halni, azért mert mint gyűlöltég hirdetőjét mutatták be a király előtt s ilyen körülmények között Ferencz Józsefnek a büszkesége nem engedhelte meg, hogy Kossuth Lajossal még halálában is kibéküljön: de jó szíve, magyar királyi érzése, mely feledtetni kívánta vele a multat; módot adott a nemzetnek, hogy kisírhasa magát szentjének ravatala felett s hozzá méltó temetést adhasson Neki, Ferencz Józsefben még ekkor sem jött ellenkezésbe az osztrák császár a magyar királylyal!

Ma pedig, amidőn a magyar nemzet ezeréves ünnepét üli, első Ferencz József „hálát mond a gondv selésnek, hogy megérnie engedte, hogy magyar nemzetével együtt ünnepelje a magyar állam ezer éves ünnepét.”

Ma Ferencz József elismeri, hogy „a magyar nemzet lángoló hazaszeretete, vitésze és szívós kitartása mindig leküzdötte a veszélyeket, fényes tanúságul államfentartó képességének és erejének.”

Ma, a magyar állam életének ezeréves határpontján első Ferencz József „óhajtja, hogy a jövőben is hazaszeretettel vezérelje a nemzetet egyetértésben királyával.”

Valóban, első Ferencz József tegnap volt a legnagyobb, a lefolyt 29 év alatt, minden nagyságát hirdető nagytettei felett!

Hódolattal borulunk le Előtte s kérjük a Mindenhatót, hogy adja meg neki bekövetkezendő hosszú életében továbbra is, hogy:

„Lelje népe boldogságán örömét
Hír s szerenese koszorúza szent fejét!”

A „DEBRECZEN” TARCZAJA.

Felkelő hadak a fővárosban.

Irtá: **Vértessy Gyula.**

Igen, a jó vidéki hadak felkerekedének és felzárkóznak Budapestre bevévők a várost. Budapest megvívása az Ur 1896-ik eszéjében — czimmet igen hatásos festményt festhetne valamelyik piktorunk.

Mert valójában megvívták a várost a közelebbi napokban a kedves, jó vidékiek. Az ország minden részéből érkező vonatok napok óta öntöttek a városi és falusi hadakat s a kerepesi-ut és a váci-körút széles utvonalan szinte szüntelenül kigyóztott a kettes, hármaskocsisor, a pályaudvaroktól befelé igyekvőket szállítván a most talán már nem elegendetlenkedő kenflisok és fiakkerosok.

Mert eddig nem voltak megelégedve ezek a jó urak a millenniummal.

— Közöséges dolog az egész — mondogatta egy-két szürke kalapos gigerli fiakkeros — nincs ur, nincs vendég, minden ember gyalog jár.

— No, most lehetett aratásuk. Hanem az is igaz, hogy akárhány jó képű vidéki bácsit megajánaltam, látván őt nyugodtan ide-oda kocsizni valamelyik kétfogatun. Szegény, nem tudta még, hogy mi sors vár reá.

Mert nálunk körülbelül egy-két hold föld ára keil ahhoz, hogy egy ki tudja az ember fizetni a fiakkerosát, hogy az ne gorombás-kodjék vele.

A királyi kegyelem. A hivatalos lap mai száma közli a királynak egy április hó elsejéről kelt, az igazságügyminiszterhez intézett leiratát, mely az ezredéves ünnepek alkalmából adandó kegyelemről intézkedik. A legfelsőbb leirat, melynek tartalmáról régebben hírt adtunk, így hangzik:

„Kedves Erdély! A magyar állam ezeréves fennállásának nemzeti ünnepe alkalmából, kegyelmemben, a mennyire lehet, azokat is részesíteni óhajtom, a kik a büntető igazságszolgáltatás által vannak súlytva.

Ennélfogva elvárom Önnek javaslatát oly elítelték megkegyelmezése tárgyában, a kik megelőzőleg büntetett miatt még sohasem voltak büntetve s a jelenlegi büntetésüknek alapjául szolgáló törvényszegést csupán vétkes gondatlanságból, vagy a nyomasztó inség, vagy végre a szenvedélyek pillanatnyi kitérése által ösztönözve követték el, az utóbbi két esetben büntetésüknek jelentékeny részét már kiállották s kinek megkegyelmezése szükségét szenvedő s ártatlan családjaikra való tekintettel különösen kívánatosnak látszik.

Elvárom továbbá, hogy hasonló javaslatot terjeszzen Elm azon figyelmet érdemlő egyénekre vonatkozólag is, a kik politikai természetű bünteték vagy vétségek, Személyemnek vagy Házam tagjainak bántalmazása, Személyem vagy az 1878. évi V. törvényezikk 172, 173, és 174. §-aiban körülírt izgatás miatt vannak elítelve, s a kiknek hátralevő ideje a közbéke és a közrend veszélyeztetése nélkül elengedhető.

Végre felhívom Önt, hogy az e czélból szükséges intézkedéseket akként tegye meg, hogy e tárgyban hozandó kegyelmi elhatározásom folyó évi június havában foganatosítható legyen.”

Kelt Bécsben, 1896. évi április hó 1-én.

FERENCZ JÓZSEF s. k.

Erdély Sándor s. k.

Az igazságügyminiszternek ehhez képest, tett előterjesztésére ő felsége Budapesten e hó 6-án kelt legfelsőbb elhatározásával száznegyvenkilenc (149) elíteltnek megkegyelmezett illetőleg azok szabadságvesztés büntetésének hátralevő részét elengedte és ennek alapján a büntetéseket szenvedő elítelték szabadon bocsáttattak.

Ahoz pedig dominium, hogy még meg is köszönje a pénzt ez a gavallér ur.

Bezzeg, mennyivel nyugodtabban elszoronghat a magunk fajta szegényebb ember az áldásos közuti kocsikban. A jó vidékiek, a kik a legritkább esetekben tudtak felkapaszkodni egy-egy ilyen tulterhelt bárkára, bizonyára áldások kíséretében fogják eme jeles közlekedési eszközöket megemlegetni, a melyeknek különben az sem utolsó előnyök, hogy például a ki a városligetbe akar menni s felszáll egy újpesti kocsiira, hát egy-egy jó humoru kalauz azt minden lelkiismeretfurdalás nélkül kiviszi Ujpestre.

A villamos kocsiokon persze ilyesmi nem fordulhat elő. Itt már kihalt a kedély az alkalmazottakból. Látszik, hogy a gőz és villam századának végéről való elkeseredett, rideg emberek. Minden felszállót sötét pillantásokkal méregetnek végig, mintha mondanák:

— A sok nyomorult, mind utazni akar! És jaj annak a szerencsétlen tapasztalatlannak, a ki valami fölöt disputába mer bocsátkozni egy-egy ilyen kalauzi nagyhatalommal. Köszönje meg, ha le nem dobják a kocsirol.

Valamint, hogy az is köszönje meg, hogyha jegyet kap, a ki nem ad legalább is egy garas borraivalót. Ez már a megállapított tarifa s magára vessen az a vidéki ur, a ki a husz fillérből visszajáró négy fillért elmeri tenni — és egyedül magát okolja, ha holmi megjegyzéseket fog hallani a snasz emberekről.

Különben ez, azt hiszem, a ritka esemé-

Az ezredéves országgyűlés.

Budapesti levél.

jun. 8.

A magyar nemzet országgyűlése egy kitörülhetlen, ezredévek viharával, dicsőséggel küzdő érzéslapot illesztett ma a történelem elpusztíthatlan csarnokába.

Régi dicsőségünket újra tündökölni láttuk. A haza egét évszázadok óta többé-kevésbé eltakaró szürke, baljóslatu fellegek szétfoszlottak; fényt és világosságot, gyönyört és dicsőséget, reményt és boldogságot sugárzott mindenfelé a szent korona ragyogása.

Mert az első magyar király koronája ott volt ma a nemzet színe előtt, megszentelve a helyet, a hol a második ezerév alapvető törvényeit kell majd meghozni.

Soha magasztosabb pillanatot nem örökölt még meg festő ecsetje, soha nagyszerűbb látványt nem irt még le a történetíró. Az új országháznak rendes tizenhat szögből fejlődő kupola-terme volt a szentélye a történelmi eseménynek.

Fény és pompa minden darab kövön, mintegy zálogul a messze jövődönök, köröskörül a nagy ősök szoboralakjai, czimerek és zászlók, a nemzeti viselet páratlan gazdagsága és káprázató színvegyülete mintegy tanúságul az ezréves multnak. Magyar még a magyar, és magyar lesz ez a szent föld, a mig egyetlen magyar szív dobog.

Fél tizenkettőre volt meghirdetve a főrendiház és képviselőház manapi ülése, de 9 órakor már az országgyűlés diszruhás tagjai ott jártak dclcegen fel és alá a hatalmas előcsarnokban, bámulva a világ egyik legszebb parlamentjének nagyszerű építkezéseit.

Mig némelyek a lépcsőház nagyszabásu festményeiben gyönyörködtek, addig mások a kupolatermet vették szemügyre, melynek berendezése a mai ülés alkalmából a következő volt:

Árpád és Szent István szobrai között állott az oltárszerű emelvény a szent korona és az egyéb koronázási jelvények befogadására; ez előtt volt az elnöki emelvény elhelyezve, melyet a gyorsirók padsora előzött meg.

Az elnökségtől jobbra egy hatalmas perzsa szőnyeg volt felterítve, ez volt a királyi hercegek számára kijelölt hely, ezt a kivált-

nyek közé tartozik. Dagadó bugyellárisokkal érkeznek — ide fel az emberek és mindnyájan tudják, hogy dicső fővárosunkban borraivalók pazar osztogatása nélkül nem lehet létezni.

És valószínűleg a nagy vidéki invázió fel is emeli majd a borraivalók tarifáját.

De jár a mi részünkről is valamelyes gyönyörűséggel ez az invázió.

A fővárosi utcák melegházi virághoz basonlatos, többnyire rosz színű, ványadt alakjai után mintha csak egyszerre üde, friss mezei virágokkal szórták volna tele az utcákat.

Egészséges arczu, piros pozsgás menyecskék festek nélkül is piros ajka, üde, hamvas arczu, bájos kis leányok járnak-kelnek azokkal az ó batorralan, aszfalthoz nem szokott járásukkal, mely minden felszégése mellett is olyan kedves.

S milyen csodálatos gyorsasággal kihálászhatja közülök a pesti fiatal ember az ismerőseit. Jóformán az utcára se szabadna annak most kimenni, a ki nem akar találkozni vidéki ismerősökkel.

Különben ilyenekkel, ilyen édes, kedves mezei virágokkal talán senkinek se lehet kellemetlen a találkozás, feltéve, hogy estére nem a legdrágább kiállítás vendéglőben adnak az embernek találkozót.

Ámbár tudja isten, talán még ezt se bánjuk. Mi szegény pestiek körülbelül úgy vagyunk már, mint az egyszeri paraszt a jég-esővel.

Hatalmas jéggolyóbisok paskolták tönkre a pompás termést és a paraszt elkeseredve

Magos területet háromszoros széksor övezte kissé emeltebb pódiumon. Itt foglaltak helyet a királyi hercegeasszonyok kíséretükkel, míg az előkésztől balkezfélre a királyi hercegek udvarmesterei és a kísérethez tartozó többi urak számára volt hely fentartva.

A kupola-terem szabad térségét, melyet az országgyűlés tagjai foglaltak el, mintegy berekesztette a külföldi diplomaták két párhelye, — mely maga is igen érdekes képet nyújtott. A nagykövetek és követek tarka uniformisába érdekesen vegyültek az előkelő hölgytoalettek változékos színei. A diplomaták élén Goluchovszky Agenor gróf külügy-miniszter állott, a cicerone szerepét pedig itt is Szapáry László gróf vállalta magára.

Lehet és volt is dolga elég, mert sok díszes magyar ur a külföldi vendégek folytonos érdeklődését mindvégig ébren tartotta.

A tulajdonképeni karzatokon csak igen kevesen voltak jelen, mert rendkívül mérsékelt számban adtak csak ki belépő jegyeket.

Féltizenegykor egyszerre kiürültek termek, folyosók és buffet, mely pedig igen nagy látogatásnak örvendett.

A Markó-utca felől felhangzott a kürtösök harsonája: a díszmenet az országgyűlés háza felé érkezett.

Főrendek és képviselők ellepték a lépcsőfokokat, eltelve a látvány nagyszerűségétől.

Éljen! Éljen! — hangzott fel egyre-másra, a mint a történeti Magyarország elvont a parlament épülete előtt.

Egy óra múlva az utolsó nemes lovas is elhaladt a már messze haladó csapatok után és ezzel kezdetét vette az ülés a kupolateremben.

A hivatalos napirend a következő volt:

A

MAGYAR ORSZÁGGYŰLÉS KÉT HÁZA

a honalapítás ezredéves emlékének megünneplése alkalmából

1896. évi június hó 8-án délelőtt 1/2 11 órakor

az állandó országház kupolatermében

EGYÜTTES ÜLÉST

tart.

kapta a botját s maga is ütötte, verte a lábán álló gabonát:

— Ez se maradjon!

Mi is ilyenformán vagyunk a mi milleniumi jégverésünkkel.

Az idén úgy se aratunk, hát hogy ne maradjon semmi.

És különösen ki gondolna arra, hogy még maradjon is, mikor odakint a kiállításán, valamelyik vendéglő terraszán, holdvilágos, csillogos estén egy-egy szép vidéki leány vagy jukker asszonyka mellett ülve, hallgadjuk a Béla eszényét, a ki olyan jelentőseu mosolyogva huzza, hogy:

Két gyöngye volt a falunak
Két virága . . .
Mindakettő úgy vágyott a
Boldogságra . . .

Az ilyen szép estékért azt is megbocsátjuk a vidéknek, ha kiszorít minket bennszülötteket mindenünnen. Még a fővárosi kisasszonyok és asszonyok szíveiből is.

Itt vannak a fővárosi férfivilág legveszedelmesebb konkurrencái, a banderisták. Ezek a hatalmas erős, ló kötésű legények, a kik valóban a daliás idők emlékeztetői.

A delceg, szép legények, napbarnított arcaikkal, erős, tüzes vezérükkel, hej, még így gyalogsz-rrrel is beveszik magukat a szívekbe, hát még holnap? mikor lóháton robbognak elő, mintha csak Hollós Mátyás hadvezér daliái keltek volna elő.

— Ezek az igazi férfiak! — mondta tegnap egy szép valaki. Csupa erő, csupa tűz

ELNÖKÖK:

a főrendiház részéről a képviselőház részéről
Gr. Károlyi Tibor. Szilágyi Dezső.

JEGYZŐK:

a főrendiház részéről a képviselőház részéről
Gyulai Pál. Molnár Antal.

TÁRGYA:

1. Elnöki megnyitó beszéd.
2. A honalapítás ezredéves emlékének törvénybe iktatásáról szóló 1896. évi VII-ik törvényzikk felolvasása.

Fél tizenkettő után csend lett az óriási teremben.

Megérkeztek az ország zászlóvivői, kik a következő sorrendben állottak fel, az elnökség előtt sorfalat képezvén:

Jobbfelől állottak: Bethlen András gróf Erdély zászlójával, Keglevich István gr. Szérbia zászlójával, ifj. Szechenyi Imre gróf Lodomeria zászlójával, Teleki József gróf Bulgária zászlójával, Eszterházy Mihály gróf Galiczia zászlójával és Pejachevics Tódor gróf Horvátország zászlójával.

Balfelől állottak: Vay Béla báró Magyarország zászlójával, Nádasdy Ferencz gróf Dalmácia zászlójával, Pálffy Miklós herceg Szlavónia zászlójával, Andrássy Géza gróf Bosznia zászlójával és Csáky Zenó gróf Kumania zászlójával.

Az ország zászlóit nyomon követték néma csendben Csáki Albin gróf és Josipovich Géza, kik a szent koronát hozták.

Szlávy József és báró Radvánszky Béla ott haladtak oldalra a két küldött mellett, míg mögöttük Esterházy Pál herceg és Tisza Kálmán, a királyi biztosok lépdeltek.

A koronázási palástot Karácsonyi Aladár gróf és Pallavicini Sándor ögróf hozták, Zichy Jenő és Szluha István pedig a többi koronázási jelvényeket vitték egy vörös bársony vankoson.

A két koronáőr segélyével úgy a koronát, mint a többi klenodiumot elhelyezték az aranyozott oltáremelvényen, mely most már egyedül képezte érdeklődés tárgyát.

E közben úgy a főpapi kar, mint a kormány tagjai is megérkeztek teljes számban.

A miniszterek a zászlóvivő urak előtt

valamennyi. Milyen mások, mint maguk! Pirosak, egészszegek, frissek s bizonyára jól esznek és íznek és nem panaszkodnak gyomorkatarusról, — csuszról, meg világfájdalomról.

Igaz volt. De nekem is igazam volt, mikor rámutattam egy edes arcú, kis vidék babára és így szóltam:

— Ez az igazi leány! Mennyi szűz ártatlanság ragyog a szeméből, mennyi jószág van az arcán. Ezézsáséges, üde, hamvas leány. — Ilyen való feleségnek!

— Ugyan menjen, nézze milyen rosszul áll a ruhája! — mondta irigykedve.

A ruhája csakugyan rosszul volt szabva, hanem azért mégis könnyebb azon segíteni, mint ha az embernek a lelke van rosszul kiszabva!

És elvégre a két-három nap óta az utczákon hullámzó rózsakertet, a sok edes, bájos leány láttára szomorú melancholia fog elsélgondolván, hogy ez az egész szépséges kép nemsokára elfog tűnni, mint valami délibáb, mint valami álom.

Pedig ezeknek a látása kedvéért olyan szívesen meghocsát az ember még annak az urnak is, a ki a megszokott vendéglőben, a megszokott sarokasztalához, a megszokott sarkoszekere ül le és a ki elveszi előle az egész étlapot.

Legyetek üdvözölve, hódító sereg szépséges, szép virágai, a kiknek kedvességében s bajosságában még a mi blazirt lelkeinknek is nagy gyönyörűsége telk . . .

foglaltak állást, míg a főpapok ezek mögé kerültek, kivéven Schleich Lőrincz bíboros püspököt és Brankovics szerb patriárkát, kik legelől állottak, míg a hercegprimás, ki valamivel későbbben érkezett, szerényen a háttérben húzódott meg.

Az elnöki emelvény és a királyi család tagjai számára fentartott helyek ekkor még üresek voltak.

Néhány pillanat múlva azonban feltűnt a jobboldali bejárónál Károlyi Tibor gr. és Szilágyi Dezső alakja.

A két elnök együttesen haladt az emelvény felé, melyen akkor már Gyulai Pál és Molnár Antal jegyzők helyet foglaltak.

A két elnök leült, de az ülést egyik sem nyitotta meg.

Vártak még valamire: a királyi hercegnők és kir. hercegek megjelenésére.

Kis vártatva aztán Szapáry István gróf főrendiházi háznagy bevezette a királyi hercegeket, kik kivétel nélkül katonai díszegyenruhákban jelentek meg.

Ott voltak:

Lajos Viktor, Károly István, István, József, Ferencz Salvator, Jenő, Frigyes, Rajner, József Agost kir. hercegek, Ferdinánd toszkanai nagyherceg, továbbá fiai József Ferdinánd, Lipót Ferdinánd és Péter Ferdinánd kir. hercegek és Kóburg Fülöp herceg.

Zajos, falrengető éljenzés fogadta a kir. hercegek érkezését, kik után csakhamar a királyi hercegeasszonyok is megjelentek.

Legelsőnek jött Stefánia özvegy trónörökös, ki gyönyörű csipkekből és gyöngyökből készült díszmagyar ruhát viselt, melynek ujjai fekete bársonyból készültek és egészen az új puffos divat szerint voltak szabva: a királyi hercegnő fejét drágakövekből készült párta ékesítette.

Stefánia kir. hercegeasszony a zajosan éljenző országgyűlés üdvözlésének viszonzásul többször meghajította magát és aztán helyet foglalt az első padsor első székén. Melléje kerültek: Izabella kir. hercegnő fehér gyönggyel díszített pompás díszmagyarban, továbbá Blanka kir. hercegnő és Alice toszkanai nagyhercegnő, kik szintén díszmagyar ruhát viseltek, fejkön pártával. Jobbról szintén az első sorban ültek: Augusztá kir. hercegnő fényes magyar díszben zöld bársony mentével, továbbá Gizella kir. hercegnő és Kóburg Lujza hercegeasszony, kik szintén dolmányos díszmagyart viseltek.

Együtt volt tehát az egész nemzet. Csak az hiányzott, ki első közöttünk: a király.

De még sem. Ferencz József távol volt ugyan személyében, a szent koronában azonban, mely minden honfikelet megilletet, jelen volt a király is, mert a szent koronában király és nemzet elválaszthatlan.

És mégis, ha ott lett volna! Ha hallotta volna azt a szünni nem akaró éljenzést, azt a páratlan lelkesedést, mely nevének említésekor önkéntelenül tört elő a nemzetnagyköbeléből.

A nemzet igaz érzületének tolnácsolása volt ez a megnyilatkozás, valamint Károlyi Tibor gróf beszéde is, melynek a lelkesültség nagyszerű megnyilatkozása mintegy természetes következtése volt.

Károlyi Tibor gróf beszéde, melylyel az ünnepi ülést megnyitotta, így hangzott:

Méltóságos főrendek! Tisztelt képviselő urak! Nekem jutott a megtiszteltetés ezen, hazánk történetében oly emlékeztetes napon, a parlamenti két Házának együttes ülését megnyitni és a megjelent méltóságos főrendeket és tisztelt képviselő urakat üdvözölni.

Az ülést ezezzel megnyitom. Jegyzőkül felkérem Gyulai Pál főrendiházi és Molnár Antal képviselőházi jegyző urakat.

A mai ülés egyedüli tárgyát képezi a honalapítás ezredéves emlékének megörökítésére a Ház által elfogadott, Ő Felsége által szentesített törvény felolvasása.

Ezer év nagy idő, meg egy nemzet életé-

ben is. Egy ezer év mult el azóta, hogy Arpád és vitézei e szent földet meghódították és ezzel megállapították a magyar hazát.

Nem emlékezhetem meg e rövid megnyitó beszéd keretében történelmünk azon fényes lapjairól, melyek számot adnak őseink lélekemelő tetteiről, valamint nem sorolhatom el azon sötét napokat, a midőn e haza több ízben a végveszedelem szélére jutott.

Alig van nemzet, mely annyira áldozat árán lett volna kénytelen hazáját megvédeni külső és belső ellenségek ellen. És nem mindig a szerencse és győzelem napjai voltak azok, melyekre legnagyobb büszkeséggel tekinthetünk vissza.

Voltak e nemzetnek oly szomorú gyásznapjai, melyek történetének mégis legdicőbb emlékét képezik.

Büszkeséggel és hálával kell e napon adoznunk hazánk nagyjainak.

Isten kegyelméből ma már méltó helyet foglalva el Európa népei közt, nem a létért kell küzdenünk,

Innen indulunk Budára, a nemzet szívéből fakadó hódolatát tolmácsolni a koronás királynak, (Élénk szünni nem akaró s megmegújuló eljenzés) kinek nagy érdemeit nem én e beszédben, de a történelem lesz majdan hivatva kellőleg méltatni. (Ugy van! Élénk eljenzés.)

Ezen a helyen csak annak adjunk kifejezést mi, kiket gyakran elváltasztá pártküzdelem, de mindenkor egyesít a honszszereget (Ugy van!) annak adjunk kifejezést és Isten előtt fogadjuk meg, hogy ezen hazát, melyet őseink szerették és megvédték, mi és utódaink is megfogjuk védeni, (Élénk eljenzés.) hogy addig, míg magyar lesz, e szent föld Magyarországnak maradjon, (Hosszu eljenzés.) Isten bennünket úgy segéljen. (Élénk szünni nem akaró felkiáltások: Éljen a király!)

A perczekig tartó eljenzés lecsillapulása után Szilágyi Dezső vette át a szót.

A miniszterelnök ur átküldte az 1896. VII. törvényzikket a honfoglalás ezredéves emlékének törvénybeiktatásáról.

Ez a szentesített és kihirdetett törvény maga tartalmazza azt a rendelkezést, hogy annak szövege felolvasandó ezen az ülésen.

Kérem a jegyző urat, legyen szives felolvasni a törvényzikket. (Halljuk! Halljuk!)

Molnár Antal a képviselőház jegyzője felolvassa a törvényt, melyet a «Debreczen» azóta már kiadott, tegnapi számában.

Mikor a végéhez ért a jegyző s olvasni kezdte:

«Mi e törvényzikket, s mindazt, a mi abban foglaltatik, összesen és egyenkint helyesnek, kedvesnek és elfogadottnak vallván, ezennel királyi hatalmunkkal fogva helyben hagyjuk, megerősítjük, s mind magunk megtartjuk, mind más hűveink által megtartjuk,» hosszu eljenzés támadt s szünni nem akart a felkiáltás: Éljen a király!

Az együttes ülés érdemleges része ezzel véget ért, most már csak a berekesztés és a jegyzőkönyv hitelesítése volt hátra.

A két elnök ezt is gyorsan elintézte.

Károlyi Tibor gróf ugyanis csak hamar megadta a jelt az indulásra. Így szólt:

Kérem a méltóságos főrendeket és a képviselő urakat, hogy az országos határo-

zatok 4-ik pontja értelmében a koronát és a koronázási jelvényeket kisérvé, az országgyűlés hódolatának kifejezése végett a budai várakba fölmenni méltóztassanak. (Élénk eljenzés.)

Szilágyi Dezső, a képviselőház elnöke azután gyorsan berekesztette az ülést: Tisztelt együttes ülés! (Halljuk! Halljuk!) Régi szokás szerint az ilyen ülések jegyzőkönyvét mindig ugyanaz az ülés hitelesíti.

Kérem, legyenek szivesek meghallgatni a mai ülés jegyzőkönyvét.

Gyulai Pál a főrendi ház jegyzője olvassa a jegyzőkönyvet.

Szilágyi Dezső, a képviselőház elnöke: Van-e valakinek észrevétele a jegyzőkönyvre? (Felkiáltások: Nincs!)

Ha nincs, a jegyzőkönyv hitelesítve van és az ülést bezárom.

— Éljen a király! (Hosszu, szünni nem akaró eljenzés és felkiáltások: Éljen a király!)

— Éljen a király! — visszhangozta az egész terem az ezerszeres ujjongást és ezzel megkezdődött a kivonulás, miután azt a Debreczen már közölte.

Rablógyilkosság Debreczenben.

— Saját tudósítónktól. —

Debreczen, június 9.

Rémes rablógyilkosságnak esett áldozatul ma hajnalban Bot Mária borjuhusáruelő.

Reggel hat órakor Késes-utca 3444. sz. alatt levő lakásán véreben fetrengve találták meg a gyáva előtts mire Ujházy Károly III. kerületi orvos odaérkezett, már kiadta lelkét, a nélkül, hogy megmondhatta volna gyilkosa nevet.

A borzalmas eset részleteiről a helyszínen járt tudósítónk a következőkben számol be:

A gyilkosság helye.

Késes utcának a tulsó végén, az ispoztályhoz közel fekszik az a csinos külsejű ház, mely a ma hajnalban történt borzalmas gyilkosságnak színhelye volt.

A 3444 számú házban lakott Bot Mária 67 éves, ev. ref. vallású; férjtelen öreg asszony már születése óta. Hajdanában jómódú asszony hírében állott s minden keresetforrását a borjuhusáruelés képezte.

A csinos, zöldre meszelt ház első szobájában lakott egyedül Bot Mária, a meggyilkolt asszony, vele egy konyhára pedig testvére öv. Daróczi Andrásné szül. Bot Julianna lakott. Az udvar hátulsó részében egy udvari szobát Kohn Henrik utazó ügynök feleségével birt lakásul. Ennyien laktak az egész udvarban.

A gyilkosság előzményei.

Tegnap este az udvarban lakó asszonyok összeültek s Bot Mária már akkor beszélt valami balsejtelemről, a mely őt azon pillanatokban elfogta.

Beszélgetés közben a szomszédban egy hónap óta lakó Nyári József nevű kocsis átjött és beszédbe ereszkedett az asszonyokkal. Annival különösebb volt ez, mert Nyári ezt még sohasem tette meg, dacára annak, hogy gazdája Tóth Mihály Bot Mária testvérnőjének leányát bírta nőül s így többször lett volna alkalma a szomszédból átjönni, de ezt egyszer sem tette.

Nyári az udvaron mindent figyelmesen megvizsgált s néhányszor végig sétált azon, közben betért az istállóba és azt a kérdést intézte Bot Mária felé:

— Talán még nincsen is most borju?

Az asszonyok aztán elmondták Nyárinak, hogy a holnapi baromvásáron fognak

több borjut vásárolni, most teljesen kifogyott a készletük.

Egy néhány szót váltva még Nyári az asszonyokkal, eltávozott, gyanus szempillantásokat vetve mindenfelé.

Bot Mária ezután megint elővette a balsejtelem és szinte korholva mondta önmagának: Én nem is tudom, hogy miért nem zárom magamra éjszakára az ajtót.

Aztán ugy kilencz óra felé aludni tértek az otthon levők, csupán a két utcára nyitott ajtó és a konyha ajtót zárva be. Egész kora három óráig csend honolt ezután az egész házban.

Három órakor mint rendesen a meggyilkolt asszony testvére, Daróczi Andrásné, kiről fentebb már megírtuk, hogy testvérijével egy konyhára lakott, felkelt, felöltözött és beszólt Bot Mária felé, hogy ő már megyen a piacra, — jöjjön utána ő is mindjárt.

Darócziné állítása szerint testvére még akkor megfordulván az ágyban, lassan felelt vissza valamit, de nem értette, hogy mit. Ő egészen nyugodtan hagyta el a házat, a nélkül, hogy a konyha ajtót kivül rögzítette volna, mivel azt hitte, hogy mint máskor, ugy most is néhány percz mulva követi őt testvére a piacra.

Kohn Henrik, a kiről már megírtuk hogy az udvar hátulsó részében lakott, csak ezután jött haza a hajnalban Pestről érkező vonattal, de nem a rendes 1/2 3 órással, hanem mint ő mondja, a P.-Ladánybau lemaradt nagyszámu utasokat egy külön vonattal szállították Debreczenbe s így körülbelül 5 óra lehetett, mikor ő hazakereszt.

Kohn azt állítja, hogy ő már akkor az utcái ajtót és a konyha ajtaját is tárva nyitva találta a szobát, mivel ez sohasem szokott megtörténni, különösenek tünt fel egy kissé neki, mégis a nélkül, hogy körülnézett volna, aludni tért.

Hat órakor jött ki az udvarra Kohn Henrikné s mivel látta, hogy az ajtók nyitva vannak, tudta, hogy az öreg asszonynak itthon kell lennie. El nem tudta képzelni — mint maga mondja — hogy mi lehet ennek oka, holott máskor már három ór után nem lehet itthon találni egyik asszonyt sem.

Benyitott tehát az asszony szobájába mert nagyon rosszat sejtett. A mint hirtelen kinyitotta az ajtót, egy szempillantásra csupán azt látta meg, hogy a szobában minden szerteszéllal van hányva s az asszony párnák alatt a földön fekszik. Rémitően sikoltott fel és lelkendezve futott felkölteni férjét és az asszonynak szomszédban lakó rokonát, Tóth Mihályt.

A rablógyilkosság.

Csakhamar a hivatott megjelentek s a többi szomszédból is nagy számmal sereglettek oda. Mikor az ajtót feltárták, iszonytató kép tárult eléjük. Mindjárt az ajtó mellett a padlón a kályha és az ágy között feküdt jobb oldalán véreben Bot Mária. Fejét és arcát vastagon borította el a vér, a nyaka köré pedig erősen volt kötözve kettős görcscsel egy barna kendő.

A szobában minden fel volt forgatva; a szekrény feltörve, abból minden kihányva feküdt a szoba padlózatán. Ugy látszik tehát, hogy a gyilkos rablasi szándékból követte el a tettet.

Az ágy is, a melyen az asszony feküdt, teljesen össze volt hányva, a két párna pedig az asszony fejére volt téve.

Rögtön értesítették a rendőrségi központot, honnan Pávay Gyula p. biztos és Ujházy Károly orvos siettek a helyszínére. Ezek a vizsgálatot megejtván, a következőket konstatálták: a gyilkos a szomszédház kerítésén jött keresztül, valószínűleg azután, mikor Darócziné már eltávozott hazulról. Azután a szobába menvén rabolni akart, mire az asszony valószínűleg felébredt.

Ekkor a gyilkos fejét s vért feltehetően a halálos csapást mért az asszony fejére, de félvén attól, hogy ez még nem okoz halált, kendővel

Táviratok

Szilágyi beszéde és a királyné.

Budapest, június 9. (A Debr. dred. táv.) Szilágyi Dezső tegnapi üdvözlő beszéde oly mély hatást tett, hogy a királyné sirva fakadt s le kellett ülnie. A király szemeiben szintén könnyek csillogtak.

A perzsa sah trónralépte.

Budapest, június 9. (A Debreczen ered. táv.) Az új perzsa sah tegnap foglalta el trónját, beszédében azt ígerte, hogy atyja nyomdokán fog haladni, mániifesztumában leszállította az adót s a diplomaták üdvözlésért köszönetet mondott.

Ujdonságok.

* **Kinevezés.** A király dr. G. a l Endrét a debreczeni kir. ügyészeghez a l ü g y é s s z é nevezte ki.

* **Debreczen kitüntetése.** A tenyészlő kiállítás az utolsó napokban az ezredéves kiállítás utolsó időszakai látványossága, melyen Debreczen sz. kir. város is részt vett a hírneves ménéséből kiválogatott lovakkal s a diszbandérium remek paripáival. Vasárnap ült össze az állatkiállítások juryje, hogy szétossza a kitüntetéseket. A tanácskozás eredménye az volt, hogy Debreczen sz. kir. városa a saját tenyészlovainak kollektív kiállításáért megkapta a legnagyobb kitüntetést, — a diszokleveleket egyikét. De a kiállítás juryje nemcsak a kiállító tulajdonosra gondolt, hanem kiterjesztette figyelmét azokra is, a kiknek az egyes kitüntetett lótulajdonosok a kitüntetést tulajdonképen köszönhetik s az ezek legkiválóbbjait részvételi érmekkel eldiszította fel. Természetes, hogy ezt aztán Debreczen sz. kir. városa részéről K i r á l y Gyula, a városnak közszeretben és tiszteletben álló gazdasági tanácsnoka kapta meg, mint a kinek a város dícsősége első sorban köszönhető. Fogadjon a mi részünkről is a legszivesebb üdvözlésünket kifejezését. A másik közreműködési érmet pedig M a r k o v i c s Gyula, városi ménésmeister nyerte el Debreczen városa részéről.

* **Hivatalos gyorsaság.** Nem tudjuk, mennyire foglalt el egyes hivatalokat a városnál a most végbement költözködés, nem tudjuk, hány napig tartott az aktáknak ki- és becsomagolása, mi csak arra emlékezünk, hogy 1891-ben az egész kereskedelmi minisztérium atköltözött a pesti három házból a budai lánchidteri palotába három nap alatt, úgy hogy a költözködést első napján beerkezett akták a negyedik napon mind be voltak iktatva. Mindezeket pedig azért írjuk meg, mert a t e g n a p i n a p o n hordták szét a városban s jutatták a városi hatóságok a mi kezünkbe is az alábbi H i r d e t é s t, bizonyára azért, mert az abban foglalt dolgok fontosságához csak a tegnapi ünnepnap volt méltó, hogy ezzel is bizonyítsai Debreczen városának hatósága, hogy megülte a tegnapi napot, nemcsak egyszerűen behajgáltatta az ezredéves törvényt a házak kapuin es ablakain, mint azt saját szemünkkel látni sajnos alkalmunk vala. Eddig a dolog rendben volna, csak annyit vagyunk bátrak kérdeni, hogy miképen juthatnánk mi, szegény közönséges városi halandó polgárok ma, június 9-én abba a helyzetbe, hogy a május 26-tól június 3-ig közszemlére kített

adólajstromokba betekinthessünk? A szét hordott nyomtatvány ssövege kalómben a következő:

H i r d e t é s. Az 1896-ik évről szóló és megállapított földadó, továbbá I. és II. oszt. valamint a IV. osztályú kereseti és házadó kivetési lajstromok 8 napi közszemlére f. évi. május 26-ik napjától június 3-ik napjáig a városi adó-kivető hivatalban az 1883-ik évi XLIV. törvény 16 §-a értelmében kitéve vannak; mihez képest az adózók figyetmeztetnek, hogy a kivetési lajstromokat tekintsék meg és ha a kivetés ellen alapos kifogásuk van, felszólalásait és pedig: a) azon adózók, kik a lajstromba foglalt adónemmel már a múlt évben voltak megróva, a lajstrom kitételének napját, b) azon adózók, kik a kivetési lajstromban megállapított adóval az idén első ízben rovatlak meg, adótarozásuknak az adókönyvecskében történt bejegyzését követő 15 nap alatt a városi adó-ügyszólyálynál adják be. Debreczen, 1896. máj. 21. A várositanács.

* **Az Országos kereskedelmi kongresszus** f. hó 15, 16 és 17-én fog megtartani Budapesten a kiállítás területén épült ünnepélyek csarnokába; a napirendre kitűzött kérdések a következők: 1. A Magyarország és Ausztria közötti kötéendő új kereskedelmi és vám szerződésbe a magyar kereskedelem érdekében minő határozmányok felvétele volna kívánatos? 2. Az osztrák-magyar bank kiváltásának meghosszabítása alkalmával a magyar kereskedelem érdekében minő határozmányok felvétele volna kívánatos? 3. Minő intézkedések által volna a kereskedőknek és kereskedelmi alkalmazottaknak agg korukban való ellátása biztosítható? 4. Minő gyakorlati intézkedések volnának a magyar ipar állandó partolása érdekében — különösen — a kereskedelem terén — hatályosan megtehetőek? 5. Kivánatos-e, ha igen, minő irányban a kereskedelmi és iparkamarákról szóló törvény (1868: VI. t. cz.) módosítása? 6. A hiteltörvénykezés terén minő reformok létesítése mutatkozik kívánatosnak? 7. Kivánatos-e a főváros és vidék fennálló kereskedelmi testületeinek képviselőik összejövetele után való központi szervezése? 8. Minő intézkedések által volna a kereskedelmi szakoktatás és önképzés hazánkban leghatásabban előmozdítható? 9. Minő intézkedések által volna a fogyasztási adók a beszédesi módja a hazai kereskedelem szabadabb mozgása érdekében megváltoztatható? 10. Kivánatos-e és minő irányban a vasárnapi munkaszünetről szóló törvény revíziója? (Resolutio.) 11. Kivánatos-e és minő irányban a hálaló és vándor ipar ügyének rendezése? 12. Minő intézkedések által volna a cégbejegyzési kötelezettség pontosabb teljesítése és a cégvalóság elvének szigorubb megvalósítása, különös tekintettel a rövidített nevek mögött rejtőző álcézegekre biztosítható? 13. Minő reformok volnának a hazai kereskedelem érdekében a III. kereseti adóknál létesítendő? 14. Kivánatos-e, hogy a 10 frton aluli számlák részére bélyegmentesség adassék? (Resolutio.) 15. Kivánatos-e, hogy a fogyasztási szövetkezetek egyrészt külön kedvezményekben ne részesíttessenek, másrészt nem tagokkal üzleteket ne köthessenek? (Resolutio.)

* **Évzáró istentiszti eleteka főiskolában** A debreczeni ev. ref. főiskolában, mint már több ízben jelentettük, folyamatban vannak a vizsgálatok, végére jár ez a minden tekintetben oly kiváló fontosságú tanév. Mindjárt az év elején három új tanár tartotta székfoglalóját, dr. B a r t h a Béla és dr. K é r é s z y Zoltán jogakadémiai és N a g y József tanítóképző intézeti tanárok. Az év folyamán aztán meghalt B u z á s Pál s nyugalomba vonult K o v á c s Janos, az első a jogakadémian, az utóbbi a gimnáziumban hagyva maga után üres tanszéket s Kovács János a természetrajzi muzeum őrizetét is. Az év végén pedig G é r e s i Kálmán mondta le tanszékéről s ett a debreczeni tankerületnek kir. főigazgatója. De főképen nevezetessé tette e tanév az iskolára, mint a tanulókra nézve az ezredéves ünnep, amely ennek az iskolai évnek történeéhez lesz kapcsolva a főiskola örök időkre szóló történetében, a

folytatta meg az akkormár tehetetlen asszonyt. Akkor fogott újra a rabláshoz. Felhányt, kikutatott mindent, de semmit sem talált. Miután tehát semmi eredménye nem lett a kutatásnak, — a tettes valószínűleg valami neszre megugrott.

P a v a y Gyula a szobában, egy alsó szoknyában, egy kendőbe burkolva 11 db 10 frtos és 5 db 5 frtos talált, továbbá, a kályha megett a falhoz támasztott kép háta mögött egy bőrtáskában 21 frtnyi aprópénzt s egy 34537 számú debreczeni első takarekpénztári könyvecskét 158 frt 51 kr. betéttel. Ezt a gyilkos nem találta meg.

Az asszony nyakán erősen meg volt kötve a kendő s mikor azt az orvos leoldotta, látni lehetett a kek foltokat. A halál a fejsze- csapások után mindjárt bekövetkezett. Azután az asszony hulláját kiszállították a közkörházba, hol a rendőri boncolást meg fogják ejteni. A szobát, hol a gyilkosság történt hat peséttel lezárták és megindult a vizsgálat, a tettes kinyomozására.

Ki a tettes?

Természetesen ezt találgatta mindenki, a kinek az esetről tudomása volt. A gyanu először is a szomszédban, az asszony rokonánál, T ó t h Mibálnál lakó kocsisra, Nyári József-re irányult, kiről már fentebb megírtuk, hogy tegnap d. u. vizsgáldni átment s tudta azt hogy az asszonynak sok pénzének kell lennie, mivel ma vasárba készült, borjukat, venni. A gyanu annál alaposabbnak bizonyult, mikor Tóth Mihály rájött, hogy Nyári József éjjel k ö n y v é t a g a z d á j a s z o b á j á b ó l k i l o p v á n, m e g s z ö k ö t t.

Biztosabbat vall már M é s z á r o s Ferencz hene, a ki látta azt is a szomszédból, hogy Nyári József reggel 5 órakor Bot Mária udvarába volt, de mivel a kocsis éjjel mindig csavargott, azt hitte, hogy most jön haza, s miután az ajtó be volt zárva, gondolta, hogy a szomszéd kerítésen jön keresztül.

N a g y József-ne és F ö l d i Sándor kocsimáros késes-utcai lakosok azt vallják, hogy reggel 5 órakor Bot Mária háza előtt jöven el, majd a nyakukba ugrott a kerítésen keresztül egy vézna, ragyás képű ember. — Hogy ki volt, bizonyosan nem tudják.

Ebben az irányban indult meg tehát a nyomozás és N y á r i József-et már keresi is mindenfelé a rendőrség. Nyári rosz előéletű, csavargó, a ki már egyszer három évig elült. Akkor országosan körözte a rendőrség. Apja N y á r i Péter, a mértékitelesítő hivatal szolgálja és a városi dalárda eljárája volt. Csak nemrégiben halt meg. Öt igen derék, jóra való és megbízható embernek ismerték. Anyja a boldogfalvai kerítés, kis szőlőskéjében lakik. Ott is kereste a rendőrség, de hiába. A főkapitányság a következő személyleírást adta ki, hogy a tettes felismerhető legyen:

N y á r i József, kocsis, debreczeni születésű, 20 éves, ev. ref. válásu, nőtlen, közepetemetű, arca kerek, haja gesztenyeszínű, szemöldöke gesztenye, szeme zöldes, orra rendes, bajusza kis szőkes, ruhája: szürke kalap, fekete nadrág, piszkos kabát, eszima.

A rendőrség azon a nyomon indult meg, hogy Nyári mivel nem biztos abban, hogy áldozatát megölte-e, ma reggel ólalkodott a borjúnus árulók körül, a hol meg is látta az akkor még mitsem sejtő Darócziné — A vizsgálatot különben a legerélyesebben és minden irányban megindította T ó t h Sándor III-ik kerületi rendőrfogalmazó.

Az egész városban szerte beszélnek a borzasztó eset részleteiről.

Mint a késő délutáni órákban értesülünk, B o t Pétert, a meggyilkolt asszony fivérének fiát, ki elzüllött ember és szinte gyanu volt rá, hogy a gyilkosságot ő hajgította végre, T ó t h Sándor rendőrfogalmazó a kihallgatás után szabadon bocsátotta, mivel alibi-jét igazolta.

N y á r i Józsefnek, a valódi tettesnek, a rendőrség nyomában van.

melynek egyik kimagasló pontját bizonyára a főisk. ifjuságnak az ezredéves tórnáversenyben történt dicsőséges részvétele fogja képezni s a melynek szép emlékei be fogják aranyozni a jövő iskolai év kezdetét is, a melyen pedig négy új tanár fogja székét elfoglalni, ugymint: a Buzás Pál helyére át tett dr. Bartha Bela tanszékét betöltendő dr. Helle Károly, a Kovács János helyére megválasztott Török Péter s a Géresi Kálmán által árván hagyott tárgyak előadására megválasztandó két új tanár. De mielőtt ez elérkeznek, összegyűlnek, régi kegyeletes szokás szerint, a főiskola fenntartói, szellemi és anyagi ügyeinek vezetői, tanzetói, tanárai és tanítványai egyaránt, hogy mielőtt végbucst mondanának ennek a nagy emlékü tanévnek halat adjanak a gondviselésnek, hogy elérniök engedte a véget. Erre nézve a főiskola igazgatósága a következő értesítést adta ki: A debreczeni ev. ref. főiskolában az 1895—6 iskolai év f. hó 10-én (szurdán) reggel 8 órakor az imateremben tartandó háládozó istentisztelettel záratik be, a melyre a czimzettet mely tisztelettel meghívja Debreczen, 1896 jun. 6-án. A z i g a z g a t ó s a g .

* **Nemzetközi sajtó-kongresszus.** A hírlapirodalom is kivésvi részét a millenniumból. Nemesak a sajtó-pavillonnal, melynek létesítése által örök érdemeket szerzett magának a budapesti „Othon” klub, hanem a nemzetközi sajtókongresszus rendezésével is. Tavaly Bordeauxban tartottak az egész világ hírlapjai és hírlapíró egyesületei szokásos összejövetelüket s ott kimondták, hogy szükségesnek tartják egy nemzetközi sajtóegyesület létrejöttét s ennek eszközzésével, az egyesület megalakításával az idei kongresszust bízták meg, a melynek helyül, a magyar állam ezredéves ünnepének tiszteletére s az ezredéves kiállítás alkalmából Budapestet tűzték ki s rendezésével a budapesti „Othon” klubot bízták meg. A klub, a kiállítás igazgatóságával egyetértőleg megtette az előkészületeket s a kongresszus idejét f. hó 15—17. napjaira tűzte ki s annak üléseire meghívta a világ összes hírlapjait és hírlapíró egyesületeit. A magyar hírlapok s így a „Debreczen” részére is a következő meghívót küldték szét: O t t h o n í r ó k é s hírlapírók köre. Meghívó a IV. nemzetközi sajtókongresszus ez idei üléseire Budapest. Tisztelettel meghívja az O t t h o n a Magyarországi és kapcsoló részek területén levő hírlapokat és hírlapíró egyesületeket a fent nevezett kongresszusra, mely június hó 15., 16. és 17-én, mindennap reggel 9 órakor tartja ülését. A nemzetközi sajtóegyesület megalakítása e kongresszus célja. A nemzetközi egyesület tagja csak hírlapíró egyesület lehet. A kongresszuson részt vehet minden kiküldött tag, de szavazattal csak az egyesületek képviselői bírnak, minden száz tag után egyegy képviselővel. Június 14-én este 9-kor ismerkedő találkozás az Othon helyiségeiben. Budapest. 1896. május végén. Rakosi Jenő, az Othon elnöke. Radó Antal m. p., titkár.

* **A Debreczeni Dalegylet estéje.** A Debreczeni Dalegylet 1896 június hó 13-án, szombaton az „Arany Bika” udvartartójában Hitessi Lajos dísz-karnagy vezetése és Racz Károly zenekara közreműködése mellett tartandó zártkörű D a l - é s z e n e e s t é l y t rendez, melynek műsorára a következő: 1. Milleniumi dalrinduló Zimayfól a „Debreczeni zeneegylet” egyes tagjainak zenekiserete mellé. 2. Eredeti magyar dal (népdal) Gaaltól. 3. Mit danoltok Therntól. 4. Barmerre jár (népdal) Lányitól, Nemzeti fohász Gaaltól. Belépti díj személyenként 1 frt. — Család-jegy 3 személyre 2 frt. Kezdeté este 8 órakor Egyleti alapító és pártoló tagok szabadjegyének felmutatása mellett a pénztárnál belépti-jegyet nyernek. — A szabadjegy 3 személyre érvényes, a család többi tagja a belépti-díj felét, vagyis személyenként 50 krt. fizet. Alapító vagy pártoló tagsági aláírást a pénztár a dalestélyen elfogad. Az elnökség felkéri a közönséget hogy az előadandó karokat csendben sziveskedjek meghallgatni.

* **Szabaduszók figyelmébe.** Ez a kifejezés ugyan Debreczenben egyáltalán nem jogosult, mivel a benne foglalt cselekményt minálunk egyszerűen lehetetlen végrehajtani, köztudomásu okokból. Tény azonban az, hogy a mai fin de siècle világban, mint mindennek, úgy a szabaduszás nemes foglalkozásának is mind nagyobb és nagyobb mértékben akadnak talmi követői, akik egy-egy zárt medenczébe beeresztett víztömögnek, amely egyik-másik helyén el is lepi az embert, olyan bösz iramattal vágatnak neki, mintha legalább is az Északi tenger közmondásszerű emeletmagasságu hullámainak akarnák atlétai termetük útján felfogván ellensúlyozni. Igaz, hogy ez nemesak a szó valódi, hanem átvitt értelmében is így áll a szabaduszók nemes czéhének tagjairól. De tény viszont az is, hogy a talmi működés rendesen polgárjogot nyer ott, ahol a valódi lehetetlen s így Debreczenben a zárt uszodák használói között teljesen korrektt gentlemanek is nagy számmal akadnak, ez okból ezennel tudatjuk mindenkiel egyenkint és összesen, a kiket illet, a **Margit fürdő uszodája** a m a i n a p o n m e g n y i l t .

A kétségbeesett utasok.

Csakis ezzel a szóval lehet megörökíteni azt a rémületet, a melyet egy félhivatalosan terjesztett hír tegnap este a magyar kir. államvasutak debreczeni nagy állomásán okozott.

Tegnap ugyanis június 8-ikát irtunk, miből egyszerű okfejtéssel következik, hogy a kinek pénze volt reá s a körülmények tartózkodási helyéhez hozzá nem lánczólták: e napon Budapestben van, illetve legalább volt reggeig oda akart jutni.

Igy van ez az egész országban, habár országos törvény nem parancsolja is s habár éppen ezen a napon az ország minden községében törvényt hirdettek, ezt a hirdetést mindenki Budapestben akarta látni, illetve az avatlatlanok és szkeptikusok, a kik nem hallottak róla, avagy nem akarták hinni, hogy az új országhozba ők be nem juthatnak, az ezredéves országgyűlésen akarták hallani.

Ebből pedig ismét a fent hivatolt egyszerű okfejtéssel a következő, hogy tegnapelőtt az egész ország összes vasuti állomásait rengeteg áradata lepte el az embereknek, hogy az összes vasuti tiszteknek, altiszteknek és szolgáltnak összes hajszárait meglepte a nagyzas ördöge s a vonat felszálló füstjét akarták követni az ég felé emelkedés művészetében.

Mivel pedig mindez előre látható volt, egyes laptársaink már elégiákat zengtnek lemaradt utakról, holott — mint lapunkban tegnap olvasható a hivatalos czáfolat — abból egy szó sem igaz.

Hanem azért mégis megtörtént, hogy tegnapelőtt este 10 óra 31 perczkor Budapest felé induló vonatra annyi utas jelentkezett, illetve váltotta meg jegyét, hogy elterjedt a fentjelzett félhivatalos hír, miszerint a Budapest felé törekvők számára 12 órakor külön vonatot indítanak, azért 10 óra 31 perczkor csak Nagyvárad—Kolozsvár felé szállhatnak fel az utasok.

Nosza lett erre kavarodás! mindenki a zsebébe rejtette kalapja mellől a budapesti jegyet s általánossá lett a jelszó: **F a h r e n w i r n a c h G r o s s - W a r d e i n !**

Mások ellenben belátván, hogy az kétségbeesés, mely a félénkebbek arcán a debreczeni állomáson eltöltendő másfélóra ár-

nyaként megjelent, egyáltalán nem jogosult: önzérettel dőltek végig a várótermek pamlag'ain, hogy kipihenjék a megérkezés fáradalmait.

Egyesek már teljes, a többiek szintén kisebb-nagyobb mértékben belevetették magukat Morpheus karjaiba, mikor a vasuti főnökségnek az a gondolata támadt, hogy hozzákapcsolat a vonathoz egy pár üres waggont s csináljanak P.-Ladányban az áradattal a mit akarnak.

Második csemetéskor tehát megújult a riadalom: Budapest felé hívta az utasokat a portás stentori hangja s a félálomban levő, pihenésnek eredt utasok kézzel-lábbal igyekeztek magukat futó állapotba helyezni, hogy a vonatról le ne kessenek.

Szóval ezzel a kis heczzel az államvasuti főnökség olyan csinos kis zenebonát okozott, hogy a tegnapi nagy események mellett is eszükben fogják tartani azok, a kik átélték.

Riporter.

Debreczenben nyáron.

Még néhány nap ide, meg néhány nap oda és beköszönt a szalmaideny: a szalmakörszegek, szalmakalapok és szalmavallérok korszaka. Pán ur, erdők mitológiai nagybérlője, ha nyugodtan akar furulyázni, évnegyed-as lakást vesz ki a városban, mert az erdők homályát, a berkek poézisát lefoglalta magának a civilizáció.

A csörgedező patakknál napernyős, sárga cipős, selyem-bluzos villik opera-áriákat énekelnek, vagy szamóczázás közben divatrol, turfról, szarobtrányokról, hozományról és más egyéb ilyen hívságos dolgokról beszélgetnek a modern Panokkal, akik a furulyát elfelejtették a tizenkét gigerli öltözék, felezer nyakkendő és több tuczt kalap köze pakolni. Mert az élelmes vállalkozók pompás üzletet csinálnak a szent természettel.

Titkos barlangok torkában swhati sört csapolnak, tenger-zemeknél bogrács-gulyás készült francia szakácskönyv után, lovagvárak ezintermében cipősubiczkolók és papírkereskedők fogják el a turistákat, a kunyhókban nem a szerelem, nem is szegény juhász legény, hanem Nanákat és Felszűzket áruló antivárius lakik, a csónakok oldala Csillag Anna, Kaladont, Van Honten Cacao reklámokkal tele ragasztva, a viszhang pedig, melynek sikerült voltaért a két fixizetési Echo felelős, külön megrendlésre akár szasztizenhétszer is visszaveri a hangot és ráadásul még élénkebbli a Tarara bundiét. De hát miért is venné zokon a nagyérdemű nyaraló közönség, hogy a természetet im meghamisítják, hiszen már hozzaszokhatott ehhez is, mint a műborhoz és a műsz p hölgyekhez, akiket elsőrangú párisi és budapesti czégek jutányosan szerelnek fel elragadó bajakkal.

Vagy talán volna abban valami különös meglepő, ha valaki leleplezné Ős Budavarának szenzációit. Ugyan ki csodálkoznék azon, ha nyolcz napig avó fakirról külsőne, hogy azelőtt Gelb Náthánnak hívták, de az őszeres üzlet pángása miatt most szundikálással keresi meg a kalácsot és bifsztekjét. Ha a dense du ven-tre-ttel koketrozó kasszonyok azelőtt kaszirók lettek volna is Fűzes Gyarmaton, vagy Varosiódön; mit változtat az a lelkes fiatalság illuzióján.

A poeta urak azt állítják verses közleményeikben, hogy május az ábrándok, a szerelem, a virág fakadás és a tiszta boldogság hónapja. Így dalolnak-e majd akkor is, ha tulleven a sóhajtozás és a tavaszi vágyak periódusához, megtudják, hogy a tündér göröcsöket kap egy izlésesen diszitett kalap miatt, állandó migrénsben szenved, míg a nyári toilletjei el nem készülnek és ha a Tátrába, vagy a Balaton mellé nem mehet, a lovagias orvos kijé-

lenti a férjnek, hogy ő nagysága életéért hiteltársát teszi felelőssé Isten és az emberek előtt.

Igaz ugyan, hogy a virágfakadás hónapjában vagyunk, miután a fa hatósági engedély és adózási kötelezettség nélkül virágozhat. Am az illa át elfojtja a nastalinszag. Minden művelt család szobáiban érezhető most a naftalin, mivelhogy művelt család lehozhatja most a padlásról az uti bőröndjeit, melyeknek oldalaihoz minél több fűrdőállomás vigyettéja ragad, annál nobilisabbak.

Még néhány nap ide, néhány nap oda és az esti korzó olyan lesz, mint a parvenu élettörténete: gyauusan vegyes. A paloták és uri házak ablakain lebecsátják a redőnyöket és augusztus végéig abban a lakásban senki sem kap görcsöket. És kezdi ontani a posta a „Gruss aus Gleichenberg“, „Erinnerunk an Karlsbad“, „Tátrafüredi emlék“ és egyéb képes kártyákat, melyeken hihetetlen mennyiségű csókot utalványoznak ki levelezőlapilag: a bánatos szalmaövegnek. A száz és egyenéhány mértföldről több milliószor csókol és ölelt bánatos szalmaöveg pedig akkorára már átalakult modern Lohengrinné.

A megsványodott hangulatu takarmányvígécek is hódító gavallérokká vedlenek, a kik igaz bohémkönyveműséggel ujrázják meg a legénykori kalandokat.

Fupi.

Ingtalanok forgalma.

— A debreczeni kir. törvényszék telekkönyvi osztály nál. —

1. Deák József és neje veszik özv. Tóth Andrásné szül. Molnár Zsuzsanna és társaiktól ezeknek debreczen-pusztá-ebesi 11 nyilastevő tanya birtokukat 23000 frtéért.

2. Ábrahám László veszi Tóth Pétertől ennek halápi kaszállóját 100 frtéért.

3. Balogh Lajos és neje veszik Varga József és nejétől ezeknek a debreczeni 3425 szíjkyben foglalt ingatlanukat 210 frtéért.

4. Ungvári József és neje veszik Molnár Mihály és nejétől ezeknek 3161 sz. a. házukat 1900 frtéért.

5. Vilmányi Erzsébet, volt Molnár Józsefné veszi Nagy Mihálytól ennek téglakerti szőlőjét 5000 frtéért.

6. Kecskés István és neje veszi Vértési János mint k. k. Böszörményi Róza, Eszter gyámjától ennek boldogfalvai szőlőjét 1200 frtéért.

7. Szilágyi Istvánné, Domján Juliánna veszi Vértési János, mint Böszörményi Róza, és Eszter gyámjától ezeknek debreczen-pusztabánki birtokukat 900 frtéért.

Mindent tudnak.

A Magyar király egyik törzszaklata mellett egy éppen befejezett bünpörrel folyt a tárgyalás és e közben elismerő módon nyilatkoztak a törvényszéki lapudósítások életrevalóságáról.

Igen, azok találékony emberek, jegyzé meg Nagy Kleofás lakatosmester, „daczára, hogy a nyilvánosság kizárásával tárgyalták a pört, mégis annak lefolyásáról híven beszámoltak a lapokban!“

— Igen, uraim, jegyzé, meg Kecskési Szerváczius szabómester, erről én is elmondhatok egy érdekes esetet, mely rajtam megessett. Nekem is volt valaha dolgom a törvényszékekkel; ma már beszélhetek róla, akkor fájt, sok fejtörésembe került a dolog. — Mindenekelőtt mód nélkül tartottam attól, hogy nevem az újságokba kerül s hogy e miatt összes ösmerősöm kigunyol. Megérkezett a rettegett nap. De képzeljék örömet, mikor észrevettem, hogy a tárgyaláson — a hatóság személyeken s e pörben érdekelteken kívüli — senki sem volt jelen, az egész hallgatósági hely üres volt. A tárgyalás gyorsan folyt s örömben még meg is köszöntem az enyhe büntetést. Egy, kettő, három s kint voltam a törvényszéki épületből és aztán be-
létem egy vendéglőbe egy korsó sörre. Asz-

talom mellett egy igen tisztességes kinézésű ur ült, kivel társalogni kezdtem, mert szűkségét éreztem annak, hogy több órai rettegett után kiöntsem szívemet. Így elbeszéltem neki mindazt, a mi odaát a törvényszéki épületben történt s milyen nagyon örvendek, hogy hirlapudósító nem volt ott.

»Hát« olyan érdekes volt a tárgyalás? kérdezé az ur.

»Nos«, válaszoltam, olyforma volt, mint a milyeneknek a humorisztikus törvényszéki tárgyalásokat szokták leírni az újságokban, noha az én részemre épen séggel nem volt humorisztikus. A dolog tudniillik úgy történt, hogy hat verklit páholtam el.

— Hat verklit? kérdé az ur meglepetve. Hogyan jött ön ahhoz?

— Na az különös eset volt. Mondám és elbeszéltem az egészet, holmi keresztelő volt nálam és egy jóbrátom oly haszontalan volt, hogy hat verklit küldött a nyakamra, akik pokoli zajt csaptak és ráadásul még fizetést is követeltek. Az eset úgy látszik, érdekes, s én elmondtam még, hogy a rendőrséghez futottam segítségért, hogy a verklisek a közönség nagy nevetése közben követtek s utcaiban botrányt csináltak, szóval az egész esetet elejétől végig. „De hál Istennek!“ fejezém be elbeszélésemet, „csak 25 frt pézbírságra ítélték!“

— Nos — jegyzé meg szeretetreméltó szomszédom, „hisz akkor gratulálni lehet! — Bemutattam magamat »Kecskési Szerváczius szabómester vagyok« s miután kezét szoritotunk, távoztam. Boldog voltam, hogy a tárgyaláson nem volt jelen hirlapudósító s így ez eset nem kerül nyilvánosságra.

... De képzeljék, uraim meglepetésemet, midőn másnap reggel töviről-hegyire leírva találom az esetet az újságban! És a mi legfuresább volt, oly körülmények is voltak említve, a melyeket egyedül csak én tudhatam. Ah! most tértem csak észre.

Az az ur, kinek tegnap elbeszéltem az egészet! De hogy is lehettem olyan tökkel ütött! Abban az örömben, hogy menekültem a riporterektől, magam szolgáltatam ki magamat ilyennek. Feleségemnek persze nem árultam el ostobaságomat, hanem hitetlenül rázván fejemet, mondam: Lám, lám, ezek a hirlapírók mindent tudnak!

CSARNOK

Hullámok közt.

Regény két kötetben.

Írta: CSENGEY GUSZTÁV.

Második kötet.

82

Az áruló felsül.

(Folytatás.)

A báró sejtelve valósult; ők soha sem találkoztak többé.

Werther haza sietett, Farkas is visszatért rejtkszallására.

A tábornok termében pedig elmúlt a jókedv. A vendégek oszlani kezdtek. Midőn már a művész is bucsuzott, Malvine félre vonván őt, titkon fülébe sugta:

— Egy óra mulva küldje ide inasát, a kapuban valaki várni fogja a jelszóval.

Mindenki eltávozott már. Malvine visszavonult írószobájába, melynek utcára nyíló ablakai mindig sötétek voltak; behíva magához társalkodónéját, kit már egyszer Mártonfalván, a leégett majorban láttunk, midőn a Villámvezérnek izenetet hozott.

— Teréz! — kezdé Malvine — az éji holló prédára les... készek-e a követek?

— Készek vagyunk, felelé a nő, Ottó is, én is.

— Hivd Ottót!
Teréz elsietett s rövid idő mulva egy férfival tért vissza. Fontos beszélgetésbe merültek, mi egy negyed óránál tovább tartott. Azután mind a két éji látogató távozott s Malvine egyedül maradt.

Összefont karokkal, mozdulatlan állásban nézett a távozók után. A lámpa zord fényénél úgy tűnt föl, mint a vész haragvó istennője.

Az áruló kelepczébe jut.

Károly a különös események által egészen elkábítva tért szállására s hasztalan törte fejét, a rejtélyt nem tudta megoldani.

Malvine gondoskodott arról, hogy öt vakmerő terve veszélybe ne döntse; titkos megbízottjának előre kiadta a parancsot, hogy szemmel tartson minden idegent.

A titkos megbízott az az Ottónak nevezett férfi volt, kit az estély után Malvine magához hivatott. Csinos fiatal ember, simára beretvált érdekes arczzal, de kissé ravaszul villogó szemekkel. Termete karcu, nyulánk, de izmos, járása kissé büszke, szelleme élénk, társalgási modora ügyes, könnyed, bár kissé hideg és tartózkodó ott, ahol kíváncsiak vették körül. Hideg, sima modora erős szenvedélyeket takart, melyek fölött mindig tadott uralkodni. Egyike volt ő azoknak a kétes állású egyéneknek, kiket a kormány titkos ügyekben szokott használni. Heldenburg hadtestében mint számon kívüli őrnagy szerepelt; de mindenki tudta, hogy ez csak üres cím, hogy Ottó soha sem fog tényleg a hadseregbe lépni. Az őrnagy ur nem is sokat csörtette kardját, többnyire polgári öltözetet viselt, sokat utazott, politikáról, hadi dolgokról keveset beszélt, egyáltalában inkább szeretett szemlélő, mint fecsegő lenni; de mulató társaságokban mégis elég fidélis fiengkónak tapasztalták.

Ottó már a hangverseny ideje alatt figyelmetlenné lett Teréz által, hogy Bergmann Károlyt el ne tévessze szem elől; ez Ottónak nem volt nehéz, mert Károlyt még azon időtől fogva, mikor ez még csak hadnagy volt, barátjának nevezte, a szónak nem valódi mélyebb, hanem nagyvilági szokásos értelmében. Ottó a szemeltartás legegyszerűbb módjának találta azt, hogy följajánlotta neki szállását, mit Károly szívesen elfogadott, miután azon éjjel úgy sem szándékozott hadállomására visszatérni.

A tábornok be nem végzett estélyén Ottó is jelen volt, de a botrány kezdetén ő is elhagyta a termet, meg lehet épen Malvine intése következtében. Midőn Károly az előbbi fejezetben leírt jelenet után barátja szállását fölkereste, Ottót nem találta otthon, de nem sokáig kellett rá várnia.

— Ah, te már itthon vagy? — kérdé a belépő Ottó, kezét szoritva vendégével.

(Folyt köv.)

MUTATÓ TÁBLA.

Függetlenségi könyvtár, nyitva kedd, csütörtökön és szombaton este 6—7-ig.

Nyilvános olvasóterem: Hétfőn, szerdán és szombaton d. u. 3—6 óráig.

A kir. törvényszéknél jegyzőiroda nyitva hétköznapokon d. u. 3—5 óra közt, vasárnap és ünnepnapon d. e. 10—11 óra közt. Gyűjtőszekrényből a beadványok kivételnek hétköznapokon d. e. 12 és d. u. 3 órakor ünnepnapokon d. e. 11 órakor.

A debreczeni kir. járásbíróság szóbeli kereseteket, kérelmeket és nyilatkozatokat fölvesz **kedden és pénteken** d. u. 3-tól 5-ig, a felek megjelenhetnek minden **szerdán**.

Népkönyvtár az árok-utcai leányiskolában nyitva van minden szerdán és szombaton délelőtt 11—12 óráig.

Museum, a kollegiumban, nyitva van vasárnaponként d. e. 10—12-ig.

A Gőzgyűlésület „Oththona“ a keres. akadémia palotájában

Anyakönyvi hivatalos órák:

Délelőtt:

Hétfőn) 11—12 óráig.

Csütörtökön)

Kedden)

Szerdán) 9—11 óráig.

Pénteken)

Szombaton)

Délután:

Minden hétköznap

2—5 óráig.

Vasárnap délelőtt

9—12 óráig.

VASUTI MENETREND.

1896. május hó 1-től.

(Egységes vasuti zóna-idő szerint.)

Debreczenből indul:

Budapest-Nagyvárad felé személyvonat	reggel 4 ó
Budapest-felé gyorsvonat	reggel 8 ó. 40 p.
Budapest-Nagyvárad felé	délután 12 ó. 36 p.
	este 10 ó. 31 p.
P-Ladány-Nagyvárad felé ¹⁾	délután 3 ó. 48 p.
	minden kedden déli 12 ó.
Csak P-Ladányig vegyes vonat.	este 8 ó. 15 p.
Szatmár-M-Sziget felé	délután 4 ó. 07 p.
Szatmár-M-Sziget felé	este 8 ó. — p.
	éjjel 3 ó. 05 p.
Csak Szatmárig	reggel 5 ó. 30 p.
Miskolc-Kassa felé ²⁾	reggel 8 ó. 25 p.
Miskolc-Kassa felé ²⁾	este 8 ó. 05 p.
Szerencs-S-A-U.-Kassa felé d. u.	4 ó. 02 p.
H-Böszörmény-B-Szl.-M. felé máv-ról	reggel 5 ó. 28 p.
	vásártérről 5 ó. 51 p.
	máv-ról délután 3 ó. 57 p.
	vásártérről 4 ó. 10 p.
F-Abony felé máv-ról	reggel 4 ó. 42 p.
	vásártérről 5 ó. 00 p.
Ohat-Köcs-Polgár felé máv-ról d. u.	4 ó. 12 p.
	vásártérről d. u. 4 ó. 24 p.
Derecske-Nagy-Léta felé 8 ó. r. 35 p. és d. u.	4 ó. 17 p.

¹⁾ P-Ladánytól gyorsvonat.²⁾ Közvetlen kocsit Miskolcra át Budapestre.

Budapestre érkezik:

a reggel 4 ó. induló személyvonat	délben 12 órakor.
a reggel 8 ó. 40 p.-kor ind. gy. v. délután	1 ó. 50 p.
a déli 12 ó. 36 p. » sz. v. este	8 ó. 10 p.
az este 10 ó. 31 p. » reggel	5 ó. 45 p.

Budapestről—Debreczenbe indul:

a d. u. 3 ó. 47 p.-kor érk. személy v. reggel	9 ó. 40 p.
az este 7 ó. 09 p. érk. Gyors-vonat d. u.	2 ó. 15 p.
az éjjel 2 ó. 40 p. » Személy-vonat este	7 ó. 05 p.
» 2 ó. 40 p. » sz. v. (Püspök-ladányig 9 ó. 15 p. gy. v. átszállással) este	
A reggel 7 ó. 20 p.-kor érk. személyv.	este 11 ó

Debreczenbe érkezik

Budapest-Nagyvárad felől	délután 3 ó. 47 p.
	gyorsvonat este 7 ó. 09 p.
	reggel 2 ó. 40 p.
N-Vára-P-Ladány	reggel 5 ó. 12 p.
M-Sziget-Szatmár felől	reggel 7 ó. 40 p.
	délután 12 ó. 16 p.
	este 10 ó. 16 p.
Csak Szatmárról	este 8 ó. 51 p.
Kassa-Miskolc felől ¹⁾	reggel 8 ó. 07 p.
Kassa-S-A-Ujhely-Szerencs felől	déli 12 ó. 21 p.
Kassa-Miskolc felől	este 7 ó. 50 p.
B-Sz-M-H-Böször. felől vásártérre	reggel 8 ó. 09 p.
	máv-ra 8 ó. 17 p.
	vásártérre este 6 ó. 49 p.
	máv-ra este 6 ó. 49 p.
F-Abony felől vásártérre	délután 5 ó. 23 p.
	m. á. v.-hoz 5 ó. 32 p.
Ohat-Köcs-Polgár	vásártérre reggel 7 ó. 50 p.
	m. á. v.-hoz 8 ó. p.
Derecske-Nagy-Léta felől r. 7. ó. 25 p. d. u.	3 ó. 18 p.

¹⁾ Közvetlen kocsit Bp-ről Miskolcra át.

Nyílttér.

31 kr. 1 méter

szép jó mosó finom battist

BOROS TESTVÉREK

női divat áruháza

Debreczen, Kossuth-utca 3. szám.

Figyelmeztetés.

Tapasztaljuk, hogy a n. é. közönség a

m. kir. államvasutak és a kassa-oderbergi vasut állomás pénztárainál Budapestre kiadott

mérsékelt menettérty jegyek által nyújtott kedvezmények felől nincsen kellőleg tájékozva, az ezekre menő tudakozódások folytán, ez uton hozzuk az utazó közönség tudomására, hogy ezen mérsékelt menettérty jegyek pl. a II-k osztályú XIV-ik vonalszakaszirol egy ebédszelvényt, melyet az utas tetszése szerint választható elsőrendű fővárosi és kiállítási vendéglőkben érvényesíthet, egy kiállítási, egy Ós-Budavári belépő jegyet, továbbá mérsékelt belépti jegyekre jogosító utalványokat az »Ece homo« festményhez, a Feszty körképhez, az állatkertbe a Ballon Captif-hoz, a »Párisi mulatóba« tartalmaz, mely kedvezmények, ha teljesen igénybe vétetnek, mintegy 3 és fél frtnyi értéknek felelnek meg. A III osztályú utazók-nál ugyanily arányu a kedvezmény.

Ezen jegyekkel magasabb kocsiosztály és gyorsvonat is használható, a rendes árkülömbözet ráfizetésével.

A jegyfüzeteinkkel utazók azon előnyben is részesülnek, hogy kényelmesen, új butorzáttal, szállodaszerele: berendezett tétőházainkban, amennyiben üres szobákkal rendelkezünk, már 1 frttől kezdve lakást kaphatnak.

Egy és több napra szóló teljes ellátást lakást, kiállítási, Ós-Budavári belépti, szórakoztatási közlekedés, stb. szelvényeket tartalmazó jegyfüzetek nevezett vállalatnál szinte kaphatók és pedig következő kombinációkban:

Vasuti jegy nélkül lakás, étkezés és szórakoztatási szelvényekkel, csak szórakoztatásra és élelmezésre csak lakásra és szórakoztatásra.

Ezen jegyfüzetek váltása által barkielőre meghatározhatja, hogy a kiállításra való felrandulása neki annyi költséget okoz és ez által az alaptalan és rosszakarattal terjesztett hírek a budapesti dragságról megczafolatnak.

Felvilágosításokkal és részletes tájékoztatókkal szolgál

a központi iroda Budapest, Gizella-tér 4. sz., a pályaudvarokon levő irodák az érkező oldalon,

valamint

a kiállításban a tudakozó és kalauzintézet.

A m. kir. államvasutak városi menetjegy irodája által létesített

Millennium Utazási és Ellátási vállalat

776. vk.

1896.

Árverési hirdetményi kivonat.

A h-böszörményi kir. járásbírószág mint telekkönyvi hatóság közhírré teszi hogy Stern József és testvére, Falk Imre és társai debreczeni cég végrehajtónak Domán Lajos és neje Faber Borbála egyeki lakos végrehajtást szenvedő elleni 200 ft tőke követelés és járuléka iránti végrehajtási ügyében a debreczeni kir. törvényszék (a h-böszörményi kir. járásbírószág) területén lévő

Egyek községben fekvő az egyeki 352. sz. tjkvben A I. 398. hr. alatt foglalt házas udvarnok Domán Lajos és neje Faber Borbálát illetett, időközben Faber Lőrincz javára előjegyzett majd tulajdonjogilag bekebelezett fele részére az árverést 500 frtban ezennel megállapított kikiáltási árban elrendelte és hogy a fennebb megjelölt ingatlant az 1896. évi június hó 26-ik napján d. e. 9 óra kor Egyeken a község házául megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alól is eladatni fog.

Árverezni szándékozók tartoznak az ingatlan bec-árának 10%-át vagy 50 frt készpénzben, vagy az 1881. LX. t. cz. 42. §-ában jelzett árfolyammal számított és az 1881. évi november hó 1-én 3333. sz. a. kelt igazságügyminis-teri rendelet 8. §-ában kijelölt óvadék-kepes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. LX. t. cz. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

Kelt H-Böszörményben a kir. járásbírószág, mint telekkönyvi hatóságnál, 1896. évi ápril hó 12. napján.

Kálmán Lajos,
bíró.

358./1896. v. k. sz.

Árverési hirdetmény.

A debreczeni kir. bírószágának 3961 1896 P. sz. végzése folytán közhírré tétetik, miszerint a Takarékszövetkezet részére özv. Somogyi Jánosné debreczeni lakostól 650 frt tőke, ennek 1895. évi november hó 2-ik napjától számítandó 6% kamatai és eddig összesen 57 frt 85 kr. perköltőség erejéig 1896 évi február hó 12-én bírósággal lefoglalt és 562 krajczárra becsült házi butorok, ágyneműek és egyéb ingóságok, 1896. évi június hó 17-én délelőtti 9 órakor kezdetét vevő és Bárány-utczán, 2377 szám alatt megtartandó nyilvános bírói árverésen, a legtöbbet ígérőnek azonnali készpénz fizetés mellett, szükség esetén becsáron alul is el fognak adni.

Debreczen, 1896. évi május hó 31-én.

Török Péter
bir. kiküldött.

A magyar általános kőszénbánya-részvény-társulat

Budapest, V., Erzsébet-tér 19.

a közeledő

CSEPLÉSI IDÉNYRE

különös figyelmébe ajánlja

a t. cz. gazdálkodóknak, valamint gőzmalomoknak, szeszgyárosoknak, téglá- és mészégetőknek és egyéb iparvállalatoknak **kazán** és **szobafűtéshez** kiválóan alkalmas **akna-, cséplési koczká és darabos szenet** királdi és sajószentpéteri bányáiból legjutányosabb áron, egé-z kocsirakományokban, minden állomásra szállítva.

Kizárólagos képviselő: **HEVESI és FODOR** cég Debreczen.

Nyomatott Hoffmann és Társa könyvnyomdájában Debreczenben. Főpostával szemben.